

Súd: Okresný súd Bratislava I
Spisová značka: 19C/249/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1113243256
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 10. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Magdaléna Bošková
ECLI: ECLI:SK:OSBA1:2017:1113243256.5

Rozhodnutie

Okresný súd Bratislava I v konaní pred sudkyňou Mgr. Magdalénou Boškovou, v právnej veci žalobcu: Š. T., R.. XX.XX.XXXX, T. D. T. XX, XXX XX Bratislava, právne zastúpený: Mgr. Tomáš Baštic, advokát so sídlom Grösslingova 56, 811 01 Bratislava proti žalovanému: Slovenská republika zastúpená Ministerstvom pôdohospodárstva a rozvoja vidieka SR, IČO 00156621, so sídlom Dobrovičova 12, 812 66 Bratislava, za účasti: Okresná prokuratúra Bratislava I, so sídlom Kvetná 13, 820 05 Bratislava, v konaní o žalobe na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej nesprávnym úradným postupom, takto

rozhodol:

Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu 16.000,- Eur titulom náhrady nemajetkovej ujmy, a to do troch dní od nadobudnutia právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Vo zvyšku súd žalobu z a m i e t a.

Žalobca m á p r á v o na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa žalobou doručenu Okresnému súdu Bratislava I dňa 16.12.2013 domáhal vydania rozhodnutia, ktorým by súd zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 16.000,- eur s úrokmi z omeškania vo výške 5,25% ročne od 01.01.2014 do zaplatenia titulom nároku na nemajetkovú ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom odporcu - prietrahmi v správnych konaniach vedenými na bývalom Obvodnom pozemkovom úrade v Bratislava pod sp. zn. 1414/92 a 1415/92, predmetom ktorých sú reštitučné nároky poškodeného žalobcu ako dediča po oprávnených osobách v zmysle zákona č. 221/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku.

1.1. Svoju žalobu odôvodnil tým, že jeho právny predchodca si uplatnil dňa 29.12.1992 reštitučné nároky, o ktorých do dnešného dňa nebolo správnym orgánom v celom rozsahu právoplatne rozhodnuté. V priebehu trvania konania bol správny orgán viackrát úplne nečinný, najmä v období od 06.09.1993 do 09.09.1997, kedy zjavne svojvoľne a nezákonne prerušil konanie, správny orgán v úvodnej fáze správnych konaní zastrašoval reštituentov tým, že im dával jasne najavo, že nebude ďalej skúmať oprávnenosť ich reštitučných nárokov, že nebude zisťovať ďalšie podklady preš voje rozhodnutie a že si už vlastne vytvoril nezmeniteľný právny záver o opodstatnenosti uplatnených reštitučných nárokov a prejudikoval výsledok správnych konaní, čo vyplýva z obsahu listu z 19.03.1993 s názvom "Zamietnutie reštitučného nároku". Tento postup je v hrubom rozpore s povinnosťami správneho orgánu vyplývajúceho z §3 ods. 3 a ods. 4, a § 32 ods. 1 správneho poriadku. V priebehu reštitučného konania došlo viac krát k jeho prerušeniu v rozpore s § 29 ods. 1 správneho poriadku, nakoľko účelom prerušenia podľa odôvodnenia týchto rozhodnutí o prerušení bola potreba doplniť dokazovanie, pričom § 29 ods. 1 správneho poriadku umožňuje prerušiť správne konanie iba za účelom odstraňovania nedostatkov podania. Za nedostatok podania nie je možné považovať situáciu, keď samotné podanie je bezchybné, má všetky náležitosti uvedené v § 19 ods. 2 správneho poriadku a zákona o pôde, ale správny orgán má pochybnosti o oprávnenosti uplatneného nároku. Správny orgán v konaní pokračoval zvláštnej iniciatívy

zaslaním predvolania z 09.09.1997, čím poprel údajné dôvody prerušenia konania. Správny orgán svojim prístupom a zvoleným postupom v konaní ignoroval § 4a ods. 1 zákona o pôde, podľa ktorého sú dotknuté orgány štátnej správy a právnické osoby na ktoré prešlo vlastnícke právo alebo užívacie právo povinné poskytnúť tomu, kto tvrdí, že je oprávnenou osobou pomoc najmä tým, že jej poskytujú výpisy z evidencie a kópie listín, ako aj iné prostriedky, ktoré môžu prispieť na objasnenie veci. Nečinnosť správneho orgánu v období rokov 1993 až 1997 možno považovať za nesprávny úradný postup.

1.2. Správny orgán prvý krát rozhodol o uplatnených reštitučných nárokov až 05.06.1998, avšak obe rozhodnutia boli zrušené v rámci správneho súdnictva Krajským súdom v Bratislave ako nezákonné a dňa 31.03.1999 boli vrátené na ďalšie konanie správneho orgánu. Správny orgán bol následne opäť nečinný až do 07.02.2000, kedy prebehlo pred správnym orgánom pojednávanie. Následne dňa 28.02.2000 podal zástupca reštituentov písomnú sťažnosť na nečinnosť správneho orgánu, pričom o jej vybavení doposiaľ nie je vedomosť. Správny orgán bol ďalej nečinný do 4.12.2000 kedy nariadil ďalšie pojednávanie. Dňa 11.12.2000 prebehlo vo veci pojednávanie. Dňa 12.12.2000 správny orgán rozhodol o reštitučnom nároku O. T. (matky poškodeného), správny orgán však nerozhodol o reštitučnom nároku S. T. (otca poškodeného navrhovateľa). S. T. pritom zomrel 07.10.1993 a na jeho miesto v správnom konaní nastúpil poškodený, pričom bolo vecou správneho orgánu, aby z úradnej moci zabezpečil informácie potrebné o procesnom nástupníctve. Správny orgán však o reštitučnom nároku nebohého S. T. nerozhodol až do 12. decembra 2000. Dňa 30.07.2001 podali reštituenti ústavnú sťažnosť na nečinnosť správneho orgánu, ktorá bola Ústavným súdom SR dňa 11.04.2012 odmietnutá pre nevyužitie medzičasom zavedeného konania proti nečinnosti správneho orgánu podľa § 244 a násl. O.s.p.

1.3. Dňa 31.01.2002 bolo rozhodnutie správneho orgánu o reštitučnom nároku O. T. zrušené Krajským súdom v Bratislave rozsudkom z 31.01.2002. Správny orgán v rokoch 1998 až 2002 dva krát rozhodol o reštitučnom nároku vo veci zn. 1415/92 O.R. T. a jeden krát vo veci 1414/92 S. T., avšak všetky tieto rozhodnutia boli zrušené správnym súdom ako nezákonné a vec bola vrátená správneho orgánu na ďalšie konanie.

1.4. V období rokov 2002 až 2007 bol správny orgán opäť úplne nečinný, hoci mu v konaní nebránila žiadna prekážka.

1.5. Ďalšie nečinnosť správneho orgánu bola v období od mája 2007 až do augusta 2009 s výnimkou krátkeho prerušenia konania a zisťovania okruhu účastníkov konania po zomrelej O. T., N. táto U. XX.XX.XXXX.

1.6. Správny orgán začal konať až vo období od septembra 2009 do decembra 2011 a to po troch sťažnostiach poškodeného, ktoré boli všetky uznané za dôvodné a po dvoch upozorneniach prokurátora.

1.7. V roku 2012 bol správny orgán opätovne upozornený na nečinnosť zo strany prokuratúry s určením lehoty na rozhodnutie do 31.08.2012. Dňa 21.08.2012, t.j. po 20 rokoch trvania konania, bolo poškodenému doručené rozhodnutie správneho orgánu z 10.08.2012 č.k. 1414/92, 1415/92 zn. R-II/4298/12/562/07/MBE, ktorým bolo rozhodnuté o časti uplatnených reštitučných nárokov a ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 24.08.2012. Na základe tohto rozhodnutia bol vykonaný v prospech Š. T. záznam vlastníckeho práve v katastri nehnuteľností k odčleneným parcelám č. 3860/187 a 3860/188 evidovaných na Q. Č.. XXXX, J..Ú.. A. R. C..

1.8. Dňa 22.11.2012 správny orgán rozhodol bolo poškodenému doručené rozhodnutie správneho orgánu č.k. 1414/92, 1415/92, zn. R-2/6138/12/562/07/MBE, ktorým správny orgán podľa zákona č. 220/1991 Zb. rozhodol, že Š. T. spĺňa podmienky uvedené v §6 ods. 1 písm. k) zákona o pôde, v II. Výroku rozhodol, že pozemky nie je možné vydať a v III. Výroku, že tým nie je dotknuté právo na náhradu podľa §11 ods. 2 v spojení s §16 zákona o pôde a vo IV. Výroku uložil Š. T. povinnosť vrátiť štátu sumu 125,77 eur v zmysle §6 ods. 4 zákona o pôde. Poškodený podal voči II., III. a IV. výroku tohto rozhodnutia opravný prostriedok, o ktorom v súčasnosti rozhoduje KS v Bratislave v konaní sp.zn. 5Sp 1/2013.

1.9. Poškodený je od 7.10.1993 účastníkom predmetného správneho konania a po celú jeho dĺžku je vystavený právnej neistote, či sa mu jeho rodičovský majetok vráti. Jeho rodičia, ako pôvodní reštituenti počas správneho konania zomreli. Žalobca extrémnu dĺžku reštitučného konania pociťuje negatívne - ako svoju osobnú prehru, pričom musí znášať ďalšiu krivdu zo strany štátu spočívajúcu v nekonečnom

vyše 20 ročnom reštitučnom konaní. Vzhľadom na uvedené je preto vylúčené, aby ujma poškodeného navrhovateľa bola uspokojená inak ako náhradou nemajetkovej ujmy v peniazoch v zmysle § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. Nehmotnú ujmu účastníka konania postihnutého zbytočnými prietahmi, nečinnosťou nie je nutné osobitne dokazovať, nakoľko vyplýva z obsahu administratívneho reštitučného spisu. Uplatnenú nemajetkovú ujmu vo výške 16.000,- eur považuje za primeranú v súlade s kritériami aplikovanými Ústavným súdom SR.

2. Žalovaný so žalobou nesúhlasil. Namietal, že správny orgán - obvodný pozemkový úrad v Bratislave v rámci konaní vedených pod č. 1414/92 a 1415/92 vo veci nárokov na vydanie nehnuteľností podľa zákona č. 229/1991 Zb. nespôsobil žalobcovi nemajetkovú ujmu, OPÚ v BA bol totiž v rámci oboch konaní vo vzťahu k pôvodným žiadateľom O.R. T. O. S. T., ako aj k žalobcovi ako ich právnomu nástupcovi činný. Už listom zo dňa 19.03.1993 boli oprávnené osoby vyzvané, aby predložili potrebné dôkazy, ktoré by preukazovali, že kúpnu zmluvu uzavreli podľa §6 ods. 1 písm. k) zákona č. 229/1991 Zb., t.j. v tiesni za nápadne nevýhodných podmienok. Následne boli listom zo dňa 06.09.1993 vyzvané k predloženiu dôkazov. Z uvedených dôvodov nie je možné, podľa žalovaného, hovoriť o nečinnosti správneho orgánu. Žalovaný zostáva názor, že naopak, nečinnými boli oprávnené osoby, a to od 06.09.1993 až do 09.09.1997. Napriek týmto skutočnostiam OPÚ v BA opätovne listami zo dňa 10.03.1997 a 9.9.1997 oprávnené osoby predvolal do sídla správneho orgánu za účelom predloženia potrebných dôkazov. Dňa 12.10.1997 oprávnené osoby doplnili prehlásenia o štátnom občianstve. OPÚ v BA vo veci meritorne rozhodol tak, že oprávneným osobám nepriznal vlastnícke právo k pozemkov pôvodného k.ú. Záhorská Bystrica. Rozhodnutia OPÚ v BA č. 86/97-10/J01/98 zo dňa 5.6.1998 (konanie č. 1414/92) a rozhodnutia OPÚ v BA č. 86/97-10/101/98 zo dňa 05.06.1998 (konanie č. 1415/92) boli v rámci odvolacieho konania zrušené odvolacím orgánom - KS v Bratislave rozsudkami sp. zn. 27S 202/98 a 27S 3/98, pričom uvedené konania boli KS v BA spojené do jedného konania vedeného pod sp. zn. 27S 202/98 a rozsudkom sp. zn. 27S 144/98-13 zo dňa 31.03.1999 zaviazal OPÚ v BA doplniť dokazovanie. Následne OPÚ v BA postupoval v zmysle právnych záverov KS v BA a dňa 12.12.2000 vydal ku konaniu 1414/92 rozhodnutie, ktoré bolo opätovne rozsudkom KS v BA č.k. 24S 12/01-57 zo dňa 31.01.2002 zrušené.

2.1. Žalovaný zdôraznil, že v priebehu reštitučného konania musel OPÚ v BA zohľadňovať tak prekážky na strane oprávnených - prechod uplatnených práv na právneho nástupcu, ako aj prekážky súvisiace s tým, že stavby na pozemkoch pôvodného k.ú. Záhorská Bystrica spĺňali podmienky v zmysle §11 ods. 1 písm. d) a g) zákona č. 229/1991 Zb. Žalovaný na podporu svojho tvrdenia ohľadom toho, že v konaní bol činným uviedol, že OPÚ v BA svojimi listami zo dňa 29.06.2004, 11.10.2005, 07.03.2005, 07.03.2007, 30.11.2009, 20.10.2010, 26.07.2011 opätovne vyzýval oprávnené osoby, ako aj ich právneho nástupcu na predloženie dôkazov. Zdôraznil, že v čase uplatnenia reštitučných nárokov oprávnené osoby nepreukázali splnenie podmienok v zmysle §9 ods. 1 zákona č. 229/1991 Zb. Ďalej tiež poukázal na skutočnosť, že BAZ Bratislava, š.p. boli zrušené rozhodnutím ministra hospodárstva SR č. 10/1990 zo dňa 30.11.1990 bez likvidácie, pri rozhodovaní vychádzal z osvedčenia Ministerstva hospodárstva č. 1503/1999-070 zo dňa 31.08.1999, na ktoré sa vzťahoval zákon č. 175/1999 Z.z. o niektorých opatreniach týkajúcich sa prípravy významných investícií. V súvislosti s predkladaním dôkazov má odporca za to, že konanie podľa zákona č. 229/1991 Zb. je návrhovým konaním, teda povinnosťou účastníkov reštitučných konaní je navrhovať dôkazy, ktoré sú im známe v zmysle ustanovení §34 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní. Žalovaný má za to, že OPÚ v BA vo veciach oprávnených osôb a ich právneho nástupcu riadne konal a postupoval v súlade so zákonom č. 229/1991 Zb. O vzniku škody podľa §9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. by sa dalo hovoriť iba v prípade, ak by OPÚ v BA vo veci vôbec nekonalo a nebol činným. OPÚ v BA bol a je do súčasnej doby činným, ocom svedčí aj vydanie rozhodnutí č. R-1/4298/12/562/07/MBE zo dňa 10.08.2012 a rozhodnutie OPÚ v BA č. R-2/6138/12/56207/MBE zo dňa 22.11.2012, pričom navrhovateľ podal opravný prostriedok voči rozhodnutiu OPÚ v BA č. R-2/6138/12/56207/MBE zo dňa 22.11.2012.

2.2. V súvislosti s uplatneným nárokom na náhradu nemajetkovej ujmy má žalovaný za to, že primerané zadostučinenie v peniazoch podľa zákona č. 514/2003 Z.z. je možno priznať len vtedy, keď došlo k zníženiu dôstojnosti fyzickej osoby alebo jej vážnosti v spoločnosti v značnej miere, a zároveň intenzita tohto zásahu nie je primerane napravitelná inými právnymi prostriedkami. Žalovaný zastáva ten právny názor, že v žalobcovom prípade nedošlo k zníženiu jeho dôstojnosti alebo vážnosti v spoločnosti, pričom podľa ustálenej súdnej praxe hodnota života, zdravia sú z hľadiska zásahov do osobnostnej integrity

najviac chránenými záujmami. Záverom žalovaný vyslovil názor, že v predmetnej veci absentujú všetky tri podmienky pre vznik škody, t.j. porušenie povinnosti zo strany OPÚ v BA, škoda, ako aj príčinná súvislosť medzi porušením povinnosti a škodou, pričom doposiaľ žiadny orgán nepreukázal OPÚ v BA nesprávny úradný postup. Žalovaný teda žiada žalobu ako nedôvodnú zamietnuť.

2.3. Žalovaný následne vzniesol námietku premlčania uplatneného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, má za to, že premlčacia lehota začala plynúť od roku 1992, od kedy žalobca mal právnu možnosť podať žalobu obdobnú tejto, a to aj podľa predošlej právnej úpravy, túto možnosť mal aj po jednotlivých pozitívne vybavených sťažnostiach na nečinnosť aj v roku 2007 podľa zákona č. 514/2003 Z.z.

3. V priebehu konania dňa 27.05.2015 vstúpila do konania podľa § 35 ods. 2 písm. l) O.s.p. prokurátorka Okresnej prokuratúry Bratislava I. K meritu veci sa vyjadrila, že v predmetnom správnom konaní okresný prokurátor konšatoval celkom trikrát nečinnosť správneho orgánu, ktorému uložil v roku 2009, t.j. po 17 rokoch trvania konania, prvé Upozornenie. Prokurátor vyhodnotil predmetné konanie ako neprimerane dlhé, v roku 2011 prokurátor uložil správnemu orgánu ďalšie dve upozornenia na nečinnosť, keď dĺžka konania už presahovala 19 rokov. Správnemu orgánu bolo vyčítané, že za účelom zistenia skutkového stavu nevyužil všetky zákonné možnosti vyplývajúce mu zo správneho poriadku. Vždy po podaní predmetných upozornení správny orgán vydal rozhodnutie o prerušení konania, čo nebolo zo strany prokuratúry vyhodnotené ako absolútna nečinnosť. Prokurátor však opakovanú nečinnosť správneho orgánu konšatoval.

4. Súd potom ako vykonal vo veci dokazovanie oboznámením s obsahom spisového materiálu, oboznámením s obsahom pripojeného administratívneho spisu OPÚ v Bratislave sp. zn. 1414/92 a 1415/92, výsluchom žalobcu, vyjadrením povereného zástupcu žalovaného, vyjadrením zástupcu Okresnej prokuratúry Bratislava I, vydal rozsudok č.k. 19C/249/2013 - 241 zo dňa 12.06.2015, v ktorom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 5.000,- € titulom nemajetkovej ujmy v lehote do troch dní od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, žaloby vo zvyšnej časti zamietol a o trovách konania rozhodol tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi trovy konania vo výške 20,- € a trovy právneho zastúpenia vo výške 1.135,57,-€. V rámci dokazovania okresný súd zistil nasledovný skutkový a právny stav veci:

4.1. Žalobca sa v konaní domáhal nároku na náhradu škody - nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z.z. vyčíslenej vo výške 16.000,- eur titulom nesprávneho úradného postupu správneho orgánu - OPÚ v Bratislave, ktorého sa mal označený správny orgán dopustiť v konaní vedenom pod sp. zn. 1414/92 a 1415 /92 v období rokov 1992 až 2012. Nesprávny úradný postup má, podľa odôvodnenia žaloby, spočívať v nečinnosti OPÚ v Bratislave, keď doposiaľ právoplatne nerozhodol o celom reštitučnom nároku uplatnenom ešte právnymi predchodcami navrhovateľa S. T. O. O. T. dňa 29.12.1992 na bývalý Pozemkový úrad Bratislava - mesto v zmysle §9 ods. 1 zákona č. 229/1991 Zb. a jeho novely č. 93/1992 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku.

4.2. Z obsahu pripojeného administratívneho spisu súd zistil, že právní predchodcovia navrhovateľa S. T. O. O. T. podali dňa 29.12.1992 na Pozemkový úrad Bratislava - mesto písomnú žiadosť o prinavrátanie pozemku zapísaného vo vložke Č.. XXXX N.. XXX, J..Ú.. U. D. podľa zákona č. 229/1991 Zb., nakoľko pozemok v celom rozsahu neslúži na účely, pre ktorý bol vyvlastnený. K žiadosti boli predložené listiny označené ako "Pokus o dohodu kúpy pozemku" zo dňa 21.01.1974 adresované žiadateľom S. T. O. O. R. T. zo strany Bratislavských automobilových závodov, n.p. týkajúce sa časti pozemkov podľa geometrického elaborátu zapísané v pozemkovej knihe kat. územie U. D. , C.. Č.. XXXX, N.. Č.. XXXX C.. Č.. XXXX, N. Č.. XXXX za náhradu vo výške 0,40 Kčs za 1m². Žiadosť obsahovala upozornenie, že pokiaľ do 15 dní BAZ, n.p. neobdrží odpoveď, vec predloží Obvodnému národnému výboru so žiadosťou o vyvlastnenie pozemku, pričom vo vyvlastňovacom konaní ObNV určí náhradu za zabratý pozemok. K žiadosti o vrátenie pozemkov žiadateľa predložili dve Kúpne zmluvy zo dňa 16.03.1974 uzatvorené medzi BAZ, n.p. ako kupujúcim a S. T. O. O. T. ako predávajúcimi. Predmetom zmluvy bol pozemok zapísaný v pozemkovej vložke č. XXXX, N.. Č.. XXX, J..Ú.. U. D. a pozemok zapísaný v pozemkovej vložke Č.. XXXX N.. Č.. XXX, J..Ú.. U. D.. V priebehu reštitučného konania pôvodní žiadatelia zomreli, S. T. A. XX.XX.XXXX, O. T. A. XX.XX.XXXX. Právnym nástupcom po oboch zosnulých žiadateľoch je ich syn -navrhovateľ, ktorý sa stal jedným z účastníkov reštitučného konania spolu s O. T. E. A.O. XX.XX.XXXX, O. T. po U. V. S. T..

4.3. Prvé meritórne rozhodnutia vo veci uplatneného reštitučného nároku oprávnených osôb Š. T. (Ž.) O. O. T. boli vydané Okresným úradom Bratislava IV, odbor pozemkový, poľnohospodárstva a lesného hospodárstva dňa 05.06.1998, išlo o rozhodnutia č.j. 86/97-10/JO1/98 k nároku evidovanému pod sp. zn. XXXX/XX a k nároku evidovanému pod sp. zn. 1414/92. Obe rozhodnutia boli Krajským súdom v Bratislave zrušené rozsudkami sp. zn. 27S 202/98 a 27S. 144/98 zo dňa 30.03.1999 a 31.03.1999, obe veci boli vrátené správne mu orgánu na ďalšie konanie., pričom, okrem iného, správny súd vytkol správne mu orgánu procesné pochybenie týkajúce sa otázky účasti v reštitučnom konaní.

4.4. Ďalšie meritórne rozhodnutie vo veci oprávnenej O. T. č.j. 1414/92 bolo vydané Okresným úradom Bratislava IV dňa 12.12.2000. Aj toto rozhodnutie Okresného úradu Bratislava IV bolo rozsudkom KS v BA č.k. 24S 12/01-57 zrušené a vec vrátená na ďalšie konanie.

4.5. Napriek vyššie uvedenému správny orgán opätovne vyzýval žalobcu na predloženie dokladov vr. Osvedčenia ostatnom občianstve. Všetky potrebné doklady opravnom nástupníctve vr. Osvedčenia o štátnom občianstve žalobca doložil OPÚ dňa 10.11.2005 na základe výzvy správneho orgánu č.j. 1415/92 zo dňa 11.10.2005.

4.6. Dňa 07.09.2009 bola Obvodnému pozemkové mu úradu v Bratislave doručená sťažnosť žalobcu na nečinnosť správneho orgánu vo veci reštitučných nárokoch č. 1414/92 a 1415/92. OPÚ v BA po prešetrení sťažnosti listom zo dňa 2.10.2009 konštatoval, že sťažnosť je opodstatnená (či. 281 pripojeného adm. spisu).

4.7. Následne Okresná prokuratúra Bratislava II zaslala Obvodnému pozemkové mu úradu dňa 1.12.2009 upozornenia prokurátora podľa § 28 ods. 1 zákona č. 153/2001 Z.z. z dôvodu zistenia nečinnosti - bezdôvodných prietahov zo strany správneho orgánu vo vzťahu k obom reštitučným konaniam. Okresná prokuratúra v odôvodnení upozornenia konštatovala, že správny orgán viac ako 8 rokov vo veci riadne nekonal a až dňa 30.09.2007 vydal rozhodnutie, ktorým konanie iba prerušil a to na dobu do 30.09.2007. Po uplynutí tejto doby ďalej správny orgán nevydal žiadne meritórne rozhodnutie a nepožiadal nadriadený orgán o predĺženie lehoty na vydanie meritórneho rozhodnutia. Správny orgán príslušnú prokuratúru neinformoval o vybavení predmetných upozornení, z dôvodu ktorého mu bola príslušnou prokuratúrou zasielaná urgencia.

4.8. Dňa 20.09.2010 doručil žalobca Obvodnému pozemkové mu úradu v Bratislave ďalšiu sťažnosť na nečinnosť správneho orgánu vo veci reštitučných nárokoch č. 1414/92 a 1415/92, aj táto sťažnosť bola OPÚ v BA listom zo dňa 20.10.2010 vyhodnotená ako opodstatnená (či. 340 AS).

4.9. Dňa 31.01.2011 bola Krajským pozemkové m úradom v Bratislave prijatá od Obvodného pozemkové ho úradu sťažnosť právneho zástupcu navrhovateľa na nečinnosť správneho orgánu, Krajský pozemkový úrad listom zo dňa 07.02.2011 uznal sťažnosť ako opodstatnenú, nakoľko procesné úkony neboli vykonané v súlade s lehotami určenými správnym poriadkom a tiež nebola dodržaná lehota daná KPÚ. KPÚ uložil OPÚ v BA lehotu 60 dní na vydanie rozhodnutí v reštitučných konaniach č. 1414/92 a 1415/92.

4.10. Okresná prokuratúra Bratislava II zaslala OPÚ v BA dňa 22.09.2011 ďalšie Upozornenie prokurátora podľa § 28 ods. 1 zákona č. 153/2001 Z.z. na nečinnosť zo strany správneho orgánu prietahy v konaní č.k. Pd 116/11-7. Prokurátor v upozornení konštatoval, že správny orgán konanie právoplatne neskončil v primeranej lehote. Ďalšie upozornenie bolo OPÚ v BA udelené listom Okresnej prokuratúry Bratislava II zo dňa 11.06.2012, č.k. Pd 115/12-3. Prokurátor v upozornení konštatoval, že správny orgán konanie právoplatne neskončil v primeranej lehote, pričom konanie začalo v roku 1992 a trvá viac ako 19 rokov. Správne mu orgánu bolo vytknuté, že nevyužil všetky zákonné prostriedky k tomu, aby potrebné vyžadované podklady získal a vo veci rozhodol.

4.11. Správny orgán meritórne rozhodol následne rozhodnutím č.k. 1414/92, 1415/92, zn. R-I/4298/12/562/07/MBE zo dňa 10.08.2012, ktorým časť pozemkov v k.ú. Devínska Nová Ves bolo vydaných žalobcovi. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 24.08.2012.

4.12. Druhé meritórne rozhodnutie OPÚ v BA vydané dňa 22.11.2012 zn. R-2/6138/12/562/07/MBE vo zvyšnej časti uplatneného reštitučného nároku doposiaľ právoplatnosť nenadobudlo. Vo veci opravného

prostriedku podaného žalobcom voči tomuto rozhodnutiu dňa 03.01.2013 na KS V Bratislave sa vedie konanie pod sp. Zn. 5Sp 1/2013. Konanie nie je právoplatne skončené.

4.13. K obsahu označeného administratívne spisu je potrebné dodať, že sa v ňom nachádza množstvo urgencií žalobcu a jeho žiadostí o podanie informácie o stave konania, napr. zo dňa 16.07.2001, 23.09.2005, 10.08.2007 atď., ktoré zostali bez odozvy správneho orgánu, pričom žalobca na jeho sťažnosť na nečinnosť podanú ešte v roku 2001 doposiaľ nedostal zo strany správneho orgánu žiadnu odpoveď.

4.14. Žalobca podal dňa 01.07.2013 na Ministerstvo pôdohospodárstva a rozvoja vidieka SR žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. titulom nesprávneho úradného postupu orgánu verejnej moci v súvislosti so správnymi konaniami vedenými na Obvodnom pozemkovom úrade v Bratislave pod sp. zn. 1414/92 a 1415/92. Žalobca v rámci predbežného prerokovania žiadal náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 16.000,- eur s odkazom na §17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. Žiadosť nebola doposiaľ vybavená.

4.15. O. T. O. Š. T. podali v roku 2001 na Ústavný súd SR podanie vo veci porušenia základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR postupom Okresného úradu Bratislava IV v konaní sp. zn. 86/97-10/J01/98/1415/92. Podanie bolo v tejto časti ústavným súdom odmietnuté pre nedostatok právomoci Uznesením č.k. II ÚS 39/02-11 zo dňa 11.04.2002 z dôvodu novelizácie O.s.p. zákonom č. 501/2001 Z.z. účinným od 1.1.2002. Označená novela zákona zakotvila nový právny prostriedok ochrany základného práva upraveného v čl. 48 ods. 2 Ústavy, ktorý má k dispozícii priamo účastník správneho konania pred orgánom verejnej správy podľa novelizovaného § 244 O.s.p., podľa ktorého v správnom súdnictve súdy preskúmavajú na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupu orgánov verejnej správy, pričom postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť (§144 ods. 3 in fine O.s.p.). Žalovaný tento právny prostriedok nevyužil.

5. Okresný súd Bratislava I vychádzal v rozsudku č.k. 19c/249/2013 - 241 zo dňa 12.06.2015 z nasledujúcich ustanovení zákona:

5.1. Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci štát (účinného ku dňu podania návrhu na predbežné prerokovanie nároku) zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona, pri výkone verejnej moci nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo nesprávnym úradným postupom.

5.2. Podľa § 3 ods. 2 Zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

5.3. Podľa § 4 ods. 1 písm. d) zákona č. 514/2003 Z.z. vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená konaním bývalého Obvodného pozemkového úradu v Bratislave koná v mene štátu Ministerstvo pôdohospodárstva a rozvoja vidieka, čo nakoniec nebolo medzi účastníkmi konania sporné.

5.4. Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prieťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb, za nesprávny úradný postup sa nepovažuje postup alebo výsledok postupu Národnej rady SR pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 86 písm. a) a d) Ústavy SR a postup alebo výsledok postupu vlády SR pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 119 písm. b) Ústavy SR.

5.5. Podľa § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo zbytočných prieťahoch v konaní možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prieťahy, žiadosti o prešetrenia vybavenia sťažností na prieťahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca

sa dopusti! disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prietahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd SR konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov.

5.6. Podľa § 9 ods. 4 označeného zákona právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

6. Po zistení skutkového a právneho stavu súd prvej inštancie odôvodnil svoje rozhodnutie tak, že zodpovednosť spôsobená nesprávnym úradným postupom podľa zákona č. 514/2003 Z.z. je jednou z foriem zodpovednosti štátu bez ohľadu na zavinenie a štát zodpovedá za škodu za súčasného splnenia troch podmienok :

1. existencia nesprávneho úradného postupu,
2. vznik škody ako majetkovej ujmy, resp. nemajetkovej ujmy
3. príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou.

6.1. V prejednávanej príhode nie je z hľadiska hodnotenia dôkazov úlohou súdu prvého stupňa posudzovať každý jednotlivý úkon správneho orgánu vykonaného v priebehu vyše 20 rokov trvajúceho a ešte doposiaľ nie v celosti právoplatne skončeného správneho (reštitučného konania). Z hľadiska právneho posúdenia veci je potrebné definovať, či sa správny orgán svojím postupom v správnom konaní dopustil nesprávneho úradného postupu, či možno hovoriť o jeho nečinnosti pri výkone verejnej moci. S poukazom na citovaný § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. je potrebné vychádzať z toho, akým spôsobom boli vyhodnotenú sťažnosť navrhovateľa na prietahy v konaní. Z obsahu pripojeného administratívneho spisu je zrejmé, že sťažnosti žalobcu na nečinnosť správneho orgánu boli vyhodnotenú ako opodstatnené. Ide o sťažnosť zaslanú správnejmu orgánu dňa 04.09.2009 a dňa 17.01.2011, pričom správny orgán na sťažnosť žalobcu na nečinnosť podanú v roku 2001 doposiaľ nereagoval. Nadriadený orgán vybavujúci sťažnosti žalobcu opakovanú konštatoval, že procesné úkony neboli vykonané v súlade s lehotami určenými správnejm poriadkom a tiež nebola dodržaná lehota daná KPÚ. Nečinnosť bola OPÚ v Bratislave opakovanú vytýkaná aj v troch Upozorneniach na nečinnosť vydanými Okresnou prokuratúrou Bratislava II v roku 2009, 2011 a 2012. Bez podrobnejšej analýzy administratívneho spisu je možné konštatovať, že dĺžka správneho konania presahujúca 20 rokov je neprimeraná. Z obsahu administratívneho spisu je zjavné, že predmetné reštitučné konania vykazujú znaky nečinnosti vo viacerých obdobiach, mnohé úkony správneho orgánu boli len formálneho charakteru - napr. opakované prerušenia správneho konania ako dôsledok prokurátorom vytýkanej nečinnosti.

6.2. K postojú odporcu k žalobe súd dodáva, že tento vo svojom vyjadrení k žalobe popiera základné zásady správneho konania, medzi ktoré patrí najmä zásada zákonnosti, zásada oficiality, zásada rýchlosti a hospodárnosti konania, zásada procesnej rovnosti, atď.

6.3. Z vyššie popísaného obsahu administratívneho spisu je možné vyvodit' záver, že OPÚ v BA počas vybavovania reštitučnej žiadosti žalobcu a jeho právnych predchodcov postupoval úradne nesprávne. Konanie je postihnuté opakovanými prietahmi a nečinnosťou konštatovanou samotným správnejm orgánom pri vybavovaní sťažností navrhovateľa ako aj Okresnou prokuratúrou Bratislava II vo svojich početných Upozorneniach na nečinnosť správneho orgánu, napokon konanie nie je doposiaľ ani po vyše 22 rokov v celosti právoplatne skončené. Vzhľadom na uvedený skutkový záver je možné jednoznačne konštatovať že došlo k nesprávnejmu úradnému postupu správneho orgánu podľa §9 ods. 1 a 2 zákona č. 514/2003 Z.z. Vzhľadom na neprimerane dlhú dĺžku doposiaľ v celosti právoplatne neskončeného správneho konania žalobcovi prináleží nemajetková satisfakcia podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z, pretože v prejednávanej príhode, vzhľadom na zistený skutkový stav, samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobnú žalobcovi a jeho právnejm predchodcom nesprávnym úradným postupom správneho orgánu. Vzhľadom na výsledky vykonaného dokazovania súd túto primeranú satisfakciu ustálil vo výške 5.000,- eur, a to orientačne aj s odkazom na výšku odškodnenia upravenú v zákone č. 215/2006 Z.z. o odškodňovaní osôb poškodených násilnými trestnými činmi, keďže podľa § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. samotná výška náhrady nemajetkovej ujmy nesmie byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu.

6.4. Podľa § 6 označeného zákona celková suma odškodnenia poskytnutá podľa toho zákona nesmie presiahnuť päťdesiatnásobok minimálnej mzdy /napr. v roku 2003 išlo o sumu cca. 10.000,- eur/.

6.5. Žalobca síce nevyčerpal všetky dostupné právne prostriedky domáhať sa skončenia správneho konania podľa piatej časti O.s.p., avšak zákon č. 514/2003 Z.z. doslovne nepodmieňuje uplatnenie nároku na náhradu škody využitím právneho prostriedku definovanom v § 244 a násl. O.s.p. V tejto súvislosti súd poukazuje aj Rozhodnutie prezidenta SR číslo 2990-2012-BA zo dňa 8.11.2012 (čl.213-215), ktorý vrátil zákon z 17.10.2012, ktorým sa dopĺňal zákon č. 514/2003 Z.z. NR SR a navrhol jej neschváliť navrhovanú zmenu zákona v § 9 spočívajúcu v možnosti uplatniť si nárok na náhradu škody titulom nesprávneho úradného postupu až po využití všetkých účinných prostriedkov na dosiahnutie nápravy, pričom NR SR návrh prezidenta vo vzťahu k §9 novele zákona č. 514/2003 Z.z. v jeho konečnom znení akceptovala /zákon č. 412/2012 Z.z./.

Vzhľadom na vyššie uvedenú úvahu, súd preto zaviazal žalovaného na zaplatenie primeranej nemajetkovej satisfakcie vo výške 5.000,- eur, vo zvyšnej časti uplatnený nárok ako nedôvodný zamietol. K uplatneným úrokom z omeškania súd dodáva, že tieto neboli predmetom predbežného prerokovania nároku na náhradu škody a vzhľadom na skutočnosť, že výška nemajetkovej ujmy je závislá od úvahy súdu, žalovaný sa nemôže s jej plnením dostať do omeškania pred nadobudnutím právoplatnosti rozhodnutia súdu, ktorým je výška tejto ujmy určená.

6.6. Vo vzťahu ku žalovaným vnesenej námietke premlčania súd dodal, že k premlčaniu nároku na náhradu uplatnenej škody v zmysle § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 nedošlo, nakoľko nesprávny úradný postup v administratívnom konaní je potrebný posudzovať komplexne za celú dĺžku trvania správneho konania, ktoré začalo dňa 29.12.1992 a doposiaľ nie je v celosti právoplatne skončené, keďže správny orgán právoplatne rozhodol v roku 2012 len o časti uplatneného reštitučného nároku.

7. Voči tomuto rozhodnutiu podali žalobca a žalovaný odvolanie, o ktorých bolo Krajským súdom v Bratislave rozhodnuté uznesením č.k. 5Co/552/2015 - 283 zo dňa 30.03.2017 tak, že rozsudok súdu prvej inštancie krajský súd zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

7.1. Podľa § 220 ods. 2 C.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

7.2. Krajský súd v Bratislave v odôvodnení uznesenia uviedol, že to, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry ESLP.

Judikatúra tohto súdu teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29.mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998). Rovnako sa Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie aj v náleze III. ÚS119/03-30. Ústavný súd už vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (porovnaj s uznesenie Najvyššieho súdu SR z 15. 07. 2010, sp. zn. 5 Cdo 106/2010). Po oboznámení sa s obsahom spisu súdu prvej inštancie odvolací súd konštatoval, že nemôže preskúmať dôvody a postup súdu prvej inštancie, na základe akých dospel k tomu, že primeraná satisfakcia nemajetkovej ujmy žalobcu predstavuje 5.000 eur. Preto úlohou súdu prvej inštancie bude opätovne vo veci konať a svoje rozhodnutie jasne a náležite odôvodniť tak, aby odvolací súd mohol v prípade ďalšieho odvolacieho konania preskúmať jeho rozhodnutie. O trovách odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

8. Súd v danej veci nariadil pojednávanie na deň 27.10.2017, na ktorom právny zástupca žalobcu a poverený zástupca žalovaného založili písomne svoje ústne prednesy.

8.1. Z písomného podania právneho zástupcu žalobcu je zrejmé, že odvolací súd vytkol súdu prvej inštancie, že nedostatočne odôvodnil svoju úvahu o určení primeranej satisfakcie nemajetkovej ujmy žalobcu sumu 5.000,- € (bod 22 uznesenia odvolacieho súdu). Nárok žalobcu má - popri ústavnom základe (či. 46 ods. 3) právny základ v § 17 ods. 2 a 3 zákona č. 514/2003 Z. z., podľa ktorého sa výška nemajetkovej ujmy v peniazoch - v predmetnom prípade - určuje s prihliadnutím najmä na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo (písm. b). Zákon v ust. § 17 neprikazuje sudcovi, aby v každej prejednávanej veci musel "otrocky" aplikovať všetky štyri kritéria určenia výšky primeraného zadosťučinenia v peniazoch (písm. a) až d), nakoľko ide o demonštratívny výpočet a súd je oprávnený prihliadnuť aj na ďalšie kritéria, ktoré štandardne zohľadňuje Ústavný súd SR. Medzi ne patrí aj extrémna dĺžka daného konania, ktorá je v našom prípade objektívnym faktom. Prieťahy v konaní orgánov verejnej moci (súdov a správnych orgánov) vo vzťahu k účastníkom konania - fyzickým osobám VŽDY spôsobujú ujmy v ich osobnostnej sfére. Čas nie totiž pre každého človeka rovnako vzácny, nik ho nedokáže zastaviť, vrátiť späť ani kúpiť si ho viac. K tomu sa pridáva intenzívne vnímanie márnosti vlastného snaženia, zbytočnosti dovolávania sa spravodlivosti, strata viery v právny štát, vnímanie ignorácie zo strany štátu a pretrvávajúci stav právnej neistoty. V žiadnom prípade nejde len o pocity či dojmy žalobcu, ale o následky extrémnej dĺžky reštitučného konania, ktoré by sa prejavili v psychike každého normálneho človeka. Ďalej poukázal právny zástupca žalobcu na zložitosť veci, postup správneho orgánu, pričom vec bola zväčša prejednávaná na prvom stupni. Žalobca poskytoval správny orgánom súčinnosť, nakoľko mal tento spor pre neho veľký význam. V neposlednom rade dal do pozornosti vo veci konajúcemu súdu Stanovisko občianskoprávneho a obchodného kolégia Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 13. 4. 2011, sp. zn. Cpjn 206/2010 uverejnené pod číslom 58/2011 Zbierky súdnych rozhodnutí a stanovísk, v ktorom najvyšší súd Českej republiky dospel, okrem iného aj v súvislosti so stanovením výšky primeraného finančného zadosťučinenia, k právnym záverom aplikovateľným tiež v tomto súdnom konaní.

8.2. Poverený zástupca žalovaného uviedol vo svojom písomnom podaní označenom ako ústny prednes, že v prípade žalobcových právnych predchodcov nemohol správny orgán vydať nehnuteľnosti, a to nielen z dôvodu zastavanosti pozemkov podľa § 11 ods. 1 zákona č. 229/1991 Zb. , ale aj z toho dôvodu, že zo strany právnych predchodcov nedošlo v roku 1992 k uzatvoreniu dohody s povinnou osobou v zmysle § 9 ods. 1 zákona č. 229/1991 Zb.. Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 229/1991 Zb. nárok uplatní oprávnená osoba na okresnom úrade a zároveň vyzve povinnú osobu na vydanie nehnuteľnosti. Povinná osoba uzavrie s oprávnenou osobou do 60 dní od podania výzvy dohodu o vydaní nehnuteľnosti. Žalovaný zdôraznil, že žalobcovi resp. právnym predchodcom nikdy nebolo právo na náhradu podľa § 11 ods. 2 a § 16 vyššie citovaného zákona upreté. Žalovaný ďalej uviedol, že podľa ustanovenia § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk. Žalobca náhradu ani skutočnej škody ani ušlého zisku z titulu nesprávneho úradného postupu a ani žiadnu majetkovú škodu, ktorá by mu bola v tej súvislosti vznikla doposiaľ nepreukázal. Vychádzajúc zo znenia ustanovenia § 17 ods. 2 zákona o zodpovednosti za škodu; "V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak". T. j. zákonodarca predpokladá jednak existenciu ujmy- majetkovej škody a súčasne nedostatočnosť zadosťučinenia len vo forme konštatovania porušenia práva, ako zákonné predpoklady na náhradu aj nemajetkovej ujmy v peniazoch. Táto konštrukcia právnej úpravy náhrady nemajetkovej ujmy vzniknutej v dôsledku nesprávneho úradného postupu obsiahnutého v zákone o zodpovednosti za škodu, nadväzuje (na rozdiel od českej úpravy) na všeobecnú úpravu Občianskeho zákonníka, ktorý napr. v ustanovení § 442 ods. 2 priznáva náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch pri škode spôsobenej trestným činom korupcie alebo v ustanovení § 13 ods. 2 priznáva právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa ods. 1. Odlišná od slovenskej úpravy je úprava česká, ktorá v ustanovení § 31a ods. 1 zákona č. 82/1998 Zb., priznáva bez ohľadu na to, či bola nesprávnym úradným postupom spôsobená škoda, poskytnutie podľa tohto zákona tiež primeraného zadosťučinenia za vzniknutú nemajetkovú ujmu. Na základe uvedeného, žalovaný komparáciou právnych úprav má za to, že žalobca doposiaľ žalovanému i súdu nepreukázal ujmu majetkovú a ani to, že utrpel ujmu nemajetkovej povahy a že táto nemajetková ujma vznikla ako následok nesprávneho úradného postupu a že spravodlivým zadosťučinením nemôže byť len navrhovateľom samotné konštatovanie porušenia práva. Žalobca vznik majetkovej ujmy ani netvrdil. Vznik majetkovej ujmy, ako aj nemajetkovej ujmy navrhovateľ takto nepreukázal. Vychádzajúc z právnej

konštrukcie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch len pre prípady, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nebolo by dostatočným zadosťučinením, čo sa posudzuje vo vzťahu k ujme - majetkovej škode spôsobenej nesprávnym úradným postupom, nemá odporca ani súd doposiaľ navrhovateľ na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch za preukázany.

8.3. Prokurátorka Okresnej prokuratúry Bratislava I na pojednávaní uviedla, že poukazuje najmä na bod 23 uznesenia krajského súdu, podľa ktorého súd prvej inštancie nedostatočne odôvodnil výšku primeranej satisfakcii nemajetkovej ujmy. Novú výšku ponechala na úvahe súdu, avšak túto je potrebné riadne odôvodniť tak, aby odôvodnenie rozsudku bolo preskúmateľné odvolaním súdom. Zároveň poukázala na to, že žalobca vo svojich vyjadreniach poukázal na 2 nálezy ústavného súdu, z ktorých on vychádzal pri stanovení nemajetkovej ujmy.

9. Súd prvej inštancie poukazuje na ustanovenia § 3 ods. 1 a 2, § 4 ods. 1 písm. d), § 9 ods. 1, 2 a 4 zákona č.514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, ktoré boli už uvedené v rozsudku č.k. 19C/249/2013 - 241 zo dňa 12.06.2015 a súd sa s nimi stotožnil, tieto odvolacím súdom neboli vytknuté, tak ako nebol vytknutý skutkový stav zistený pred súdom prvej inštancie v rozsudku zo dňa 12.06.2015. Odvolací súd vo svojom bode 22 a 23 vytkol len tú skutočnosť, že zo strany súdu prvej inštancie nebola dostatočne odôvodnená výška priznanej nemajetkovej ujmy vo výške 5.000,- €.

9.1. Z nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 553/2012 zo dňa 16.01.2013, ktorý bol zaradený do zbierky nálezov a uznesení pod č. 6/2013 vyplýva právna veta, podľa ktorej judikatúra Ústavného súdu SR obsiahnutá v nálezoch, ktorými rozhodoval o sťažnostiach na prieťahy v konaniach pred všeobecnými súdmi, je v plnom rozsahu aplikovateľná i pri posudzovaní namietanej nečinnosti orgánov verejnej správy.

9.2. Zo stanoviska občianskoprávného a obchodného kolégia Nejvyššího soudu ČR zo dňa 13.04.2011, sp. zn. Cpjn 206/2010 vyplýva:

1. Při úvaze o celkové době řízení není možné odhlížet od té jeho části, která se odehrála před tím, než se Evropská úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod stala závaznou pro Českou republiku.

2. Při úvaze o celkové délce řízení je nutno přihlížet i k té jeho části, v níž jako účastník vystupoval právní předchůdce osoby, která vstoupila do řízení jako jeho dědic a která se nyní domáhá poskytnutí přiměřeného zadosťučnění podle § 31a zákona.

3. Nemajetkovou újmu způsobenou nesprávným úředním postupem ve smyslu § 13 odst. 1 věty třetí a § 22 odst. 1 věty třetí zákona je třeba tvrdit a není-li úspěšně popřena anebo nepostačuje-li konstatování porušení práva, přizná se za ni zadosťučnění v penězích.

4. Při úvaze o poskytnutí přiměřeného zadosťučnění je třeba přihlížet k celkové době, po kterou řízení trvalo, nikoliv tedy jen k době, po kterou docházelo k průtahům ve smyslu nečinnosti.

5. Přiměřené zadosťučnění lze přiznat i tehdy, jestliže řízení, v němž došlo k nesprávnému úřednímu postupu ve smyslu § 13 odst. 1 věty třetí a § 22 odst. 1 věty třetí zákona, nebylo doposud pravomocně skončeno.

6. Při určování výše přiměřeného zadosťučnění nelze vycházet z toho, že přiznaná peněžní náhrada musí být nižší než částka, která je ve smyslu § 444 odst. 3 obč. zák. stanovena jako jednorázové odškodnění pozůstalým za smrt osoby blízké.

7. Výše přiměřeného zadosťučnění za porušení práva na přiměřenou délku řízení u právnických osob nemusí být vždy nižší, než je tomu u osob fyzických.

8. V případě řízení, v němž vystupovalo více účastníků žádajících náhradu nemajetkové újmy za jeho nepřiměřenou délku, je možno podle okolností částku odškodnění náležející každému z nich přiměřeně snížit oproti částce, jež by byla poškozenému přiznána v případě, že by se řízení na jedné straně účastnil sám.

9. Odůvodnění výše přiznaného zadostiučinění musí obsahovat hodnocení, v němž se vychází ze základní částky stanovené násobkem celkové doby řízení v letech či měsících a částky přiznávané za jednotku času řízení s následným připočtením či odečtením vlivu skutečností vyplývajících z kritérií obsažených v § 31a odst. 3 písm. b) až e) zákona.

10. Poškozený má právo na úrok z prodlení ode dne následujícího po uplynutí lhůty šesti měsíců poté, kdy nárok na náhradu přiměřeného zadostiučinění uplatnil postupem podle § 14 zákona.

9.3. Súd prvej inštanacie je toho názoru, že predmetná vec má pre žalobcu dôležitosť v rámci každodenného života pričom počas tak dlhého obdobia nemohol mať právnu istotu, ako vec skončí. Dĺžka konania správne konania vykazuje znaky extrémnosti a priznanie nemajetkovej ujmy vo výške 5.000,- € predchádzajúcim zákonným sudcom, je nedostačujúce a neprímerané vzhľadom na neprímeranú dĺžku konania. Zároveň súd uvádza, že nemôže odôvodniť výšku priznanej satisfakcie v rozsudku zo dňa 12.06.2015, nakoľko nevie odôvodniť myšlienkové pochody sudcu, ktorý túto sumu priznal. Podľa § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z., kde je uvedený demonštratívny výpočet kritérií (slovo najmä) na ustálenie výšky primeraného zadostiučinenia, súd aplikoval pri svojej rozhodovacej činnosti aj vyššie uvedený nálež a stanovisko.

9.4. Nakoľko bol rozsudok prvej inštanacie odvolacím súdom zrušený v celom rozsahu, súd zväzil na základe vyššie uvedených nálezov satisfakciu za extrémne prieťahy a rozhodol, že žalobcovi prizná sumu 16.000,- €. Súd pri určení výšky nemajetkovej ujmy vychádzal najmä z toho, že v danej veci ide takmer o 25 ročné reštitučné konanie, ktoré malo vplyv na osobnostnú sféru žalobcu. Súd vzal do úvahy zložitost' veci, pasivitu správneho orgánu a procesné chyby, ako aj aktivitu žalobcu v konaní pred správnym orgánom, kedy sa tento snažil uniesť dôkazné bremeno. Ďalej vzal súd do úvahy ako ďalší faktor vek žalobcu a záujem jeho rodiny na ukončení reštitučného konania.

9.5. K sume 16.000,- € dospel súd v spojení so stanoviskom Nejvyššího soudu České republiky sp. zn. Cpjn 206/2010, kde okrem iného pri zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci je uvedený postup súdu, resp. hodnotenie výšky ujmy, ktoré vychádza zo základnej čiastky stanovenej násobkom celkovej doby konania v rokoch či mesiacoch. Analogicky súd vychádzal z tohto rozhodnutia, pričom tak ako Nejvyšší soud ČR, aj súd prvej inštanacie ustálil, že pre pomery na území Slovenskej republiky je primeraná čiastka 600 - 800,- € za jeden rok konania. Pri zohľadnení, že konanie pred správnym orgánom taktiež trvá určitú dobu, bolo by nespravodlivé, aby počiatočná doba konania pred správnym orgánom bola odškodňovaná v rovnakej výške ako doba, kedy sa nekonalo pred správnym orgánom. Podľa názoru súdu, ak ide o extrémne prieťahy, je dôvodné priznať žalobcovi za príslušný časový úsek čiastku pohybujúcu sa v hornej hranici, čo je 800,- € za jeden rok nečinnosti. Reštitučné nároky boli uplatnené dňa 29.12.1992 právnymi predchodcami žalobcu. Súd nárok posudzoval do dňa podania žaloby, teda do 16.12.2013, čo znamená 21 rokov. Prvé dva roky súd vyhodnotil ako primerané konanie, ktoré pred správnym orgánom trvá určitú dobu a za tieto dva roky znížil sumu 800,- € o 50%, teda na sumu 400,- €. Za prvé dva roky teda žalobcovi patrí suma $2 \times 400,- € = 800,- €$ a za 19 rokov $19 \times 800 = 15.200,- €$, čo je v súčte 16.000,- €.

9.6. o náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobca má právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu, pričom o výške bude rozhodovať vyšší súdny úradník po nadobudnutí právoplatnosti tohto rozhodnutia podľa § 262 ods. 2 CSP.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie, ktoré je možné podať v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na tunajšom súde, písomne, v dvoch vyhotoveniach.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 Civilného sporového poriadku).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 364 Civilného sporového poriadku).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej. Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 Civilného sporového poriadku).

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie (§ 366 Civilného sporového poriadku).

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.